

► Reformy porazíme jen bojem

Nejedná se o nic menšího než o tvrdý útok na naše životní podmínky. Snižování mezd státních zaměstnanců, škrty sociálních výdajů, důchodová reforma, zvyšování DPH, školné, zhoršování pracovních podmínek změnou zákoníku práce... Cílem vládních opatření je jít na ruku potřebám kapitálu, dát mu k dispozici víc zdrojů a zvýšit moc jeho představitelů (šéfů a manažerů) na pracovištích.

Není to poprvé. Zažili jsme liberalizaci cen v roce 1991, reformy pravice v čele s ODS v roce 1997, nevyplácení mezd v letech 1999/2000 i reformy levice během roku 2005, kdy ČSSD zjednodušila firmám propouštění a deregulovala nájemné. Současné vládní plány se s tím ale nedají srovnat. **Ted' jde o skutečnou ofenzívu proti pracujícím:**

- ★ **Jedná se o útok na nás všechny.** Na zaměstnance z veřejného sektoru i soukromého, na lidi pobírající dávky (některou z dávek přitom pobírají tři pětiny z nás) i na penzisty a imigranty. Vládní útok přichází poté, co *soukromý* sektor zasáhlo propouštění a výluky v době krize a následné přesčasy, zvyšování intenzity práce a v lepším případě stagnující mzdy. Totéž, ale v horším teď hrozí ve *veřejném* sektoru a *všichni bez rozdílu* máme být terčem škrťů. Pracující jako celek tak čelí jak útoku kapitálu na jednotlivých pracovištích, tak útoku státu na úrovni celé společnosti.
- ★ Politici i představitelé kapitálu vědí, o co se hraje. „Máte příležitost, která se již nemusí opakovat,“ vyzval politiky prezident Klaus. Jinými slovy apeluje: Pracující v Česku se zatím nenaučili kolektivně bránit, využijte toho a utáhněte šrouby co nejméně, dokud se nezmátoří.
- ★ **Nejedná se přitom o přechodná opatření.** Nejsou jen „na dobu, než pomínou následky krize“ či než „se zmenší státní dluh“. Proto je důležité postavit se jim teď hned.

Abychom ale měli šanci na úspěch, **nestačí jen protestovat**, byť s dobrými úmysly. Potřebujeme vědět, kdo na čí straně stojí, a hlavně se musíme opřít o **vlastní, nezávislou politiku**, kterou postavíme proti politice státu a zaměstnavatelů. Jejím základem musí být: **řídme se jen svými vlastními zájmy:**

- ★ Zní to sobecky? Stát a firmy dělají totéž. Stát se též nestará, jak budeme vycházet s penězi, když nám seškrťá platy a zdraží potraviny. A šéfové firem neřeší, že pro nás řetězení smluv na dobu určitou a flexibilizace pracovního trhu znamená pracovní nejistotu. Máme si snad kvůli snižování státního dluhu nechat poslušně sahat na peníze, abychom se tím víc byli nuceni zadlužovat *my sami* kvůli bydlení, studiu či nové pračce? Je na čase, abychom se začali chovat sobecky, s ohledem jen na vlastní zájmy, i my, kteří jsme závislí na (nemanážerských) mzdách či dávkách, či chcete-li, my jako pracující třída.
- ★ **Nenechme si namluvit, že jsme zodpovědní za státní dluh.** Stát nejsme my. My nejsme zodpovědní za správu státu, jeho rozpočtu ani za stav ekonomiky.

Za státní dluh a stav hospodářství jsou odpovědní politici a šéfové, kteří z něj mají zisky. Je na nich, aby hledali řešení – na nás je, abychom si vymohli, že se nedotkne našich kapes.

Povést se nám to může jen tehdy, **bude-li politiky a šéfy naše „Ne!“ bolet.**

- ★ Naše obavy z budoucnosti ani nadávání ani víra v opoziční politiky reformy nezastaví. Velké **demonstrace** mohou povzbudit a ukázat sílu, samy o sobě ale **nestačí**.

Chceme-li si ubránit životní úroveň, neobejde se to bez mobilizace na pracovištích, státních i soukromých. **Naše síla je tam, kde můžeme narušit výrobu zisku:** v nemocnicích, na školách, v kancelářích, supermarketech a továrnách. Na nic jiného zaměstnavatelé (a stát je jedním z nich) neslyší tak jako na **stávkou**. Stejně tak mohou stát bolet **blokády státních úřadů**.

- ★ **Nespoléhejme na odbory.** Nikdy nekopou výlučně jen za pracující. Odbory berou vždy ohledy na „potřeby a možnosti ekonomiky“ = vždy berou ohledy na zájmy kapitálu a zaměstnavatelů. **Odbory jsou vždy připravené k ústupkům.** Už teď šéfka odborů zaměstnanců státní správy navrhuje vládě místo snižování mezd „jen“ jejich zmrazení na tři roky (o jejich reálný pokles by se pak postarala inflace)!

- ★ Spoléhat se můžeme jen sami na sebe. Stejně jako máme vlastní zájmy, stejně tak potřebujeme i vlastní sebe-organizaci – **nezávislou** na odborech a jejich vyjednávání. Samozřejmě, tím víc odpovědnosti a participace to od nás vyžaduje. Chceme-li vyhrát, musíme něco „investovat“. **Kdo bude spoléhat na politické strany všech barev, parlamentních či mimoparlamentních, nebo odbory, prohraje zaručeně. A nadlouho.**

- ★ **Využijme toho, že vládní plány míří na nás na všechny.** Čím víc pracujících mají poškodit, tím víc se vláda vydává na křehký led: tím víc lidí má důvod se proti ní postavit.

Pozor, politici to vědí, a proto se nás snaží už teď rozdělit: staví pracující ze soukromého sektoru proti „zhýčkaným“ státním zaměstnancům, svádějí vinu na ty, co „zneužívají“ dávky...

Skočíme jim na to? Budeme na sebe ukazovat navzájem, sektor po sektoru, a žalovat vládě „nás ušetřete, ale tamtěm sáhněte na peníze, ti si žijí nad poměry“? Nebo budeme dost inteligentní na to, abychom se nenechali rozdělovat a **řídili se našimi kolektivními, třídními zájmy?**

Kapitál hledá nové zdroje a ukrojit si chce z našich mezd a důchodů. **Naším prostředním úkolem je obrana našich životních podmínek.**

Takové boje musíme v kapitalismu svádět pořád. Kromě okamžitých výdobytků jsou jejich nejcennějším výsledkem **kolektivní zkušenosti** a **sebedůvěra pracujících, díky nimž může naše třída čelit poručnickování šéfů a státu** ve všech jeho verzích a **které nám dovolí vidět dál než za současnou společnost, v níž musíme vzdorovat tak mocnému soupeři, jako je kapitál.**